

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרנב

ערב שבת קודש פ' וישלח - ח"י כסלו

ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי שגלוב

לרגל יום הולדתו כ"ב כסלו,

לשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס ע"י זוגתו

מרת גיטל רחל שתחי שגלוב

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי שי' לאבקובסקי,

מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחי שגלוב

ב"ה

3 דבר מלכות

עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם / משיח שי"פ וישלח התשוב

8 זמן הגאולה

ב"שעת חרום" אין מקום לעשיית חשבונות / פ' השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

מדוע מדברים בכל שבת ושבת על ביאת משיח / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

גם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה" / קטעים קצרים בעניני גאולה

14 כתי"ק - פרסום ראשון

העייכות דשבת פ' וישלח לחג הגאולה י"ט כסלו / צילום מהגהה הרבי על שיח שי"פ וישלח התשמ"ט

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

א. שבת פ' וישלח היא לעולם כסוכות ל"ט כסלו, ובקביעות שנה זו — לא רק כימי השבוע שמתברכים משבת זו, אלא בהנך ג' ימים ד"בחר שכתא"².
וע"פ הידועל ש"המועדים של כל השנה ~~שבת~~ יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן". מובן, שהמועד דיי"ט כסלו, "חג החגים", יש לו שייכות לפ' וישלח.
וא' הרמזים בזה — כאנה"ק הידועה³ שכתב רבינו הזקן "אחר כיאתו מפ"ב", שהתחלחה "קטנתי מכל החסידים ומכל כו"ל, פסוק בפרשת וישלח"⁴.

ב. ובפרטיות יותר:
"קטנתי" — ה"ע של ביטול, אבל לאורך גיטא, אין זה ביטול המציאות לגמרי, כי אם, ענין ~~של~~ קטנות, אבל מציאותו קיימת.

דיתורה מזה — כמובא בספרים⁵ ש"קטנתי" הוא הפסוק השמיני בפרשה השמינית, שמיני שבשמינית, רמז למאז"ל"טו "הלמיד חכב צריך שיהא בו אחד משמונה בשמינית". "צריך שיהי' בו מעט גאולה"⁶, היינו, לא רק שמציאותו קיימת באופן של קטנות, אלא יש בו גם רגש של "מעט" גאולה.

ובמודגש גם בחוכן הכתובים — שאע"פ שאמר יעקב "קטנתי מכל החסידים וגו'", ~~אע"פ~~ אביטול, ועד כדי כך, שהי' אצלו מקום לחשש "שמא משהכנהגתי נתלכלכתי בחטא ויגרסו לי להמסר כיד עשו"⁷, ולכן התפלל "הצילני נא גו' כי ירא אנכי אותו פן יבוא והכני אם על כוים"⁸ — הרי, ביחד עם זה, ~~אע"פ~~ גם ההגשת תוקף המציאות דיעקב⁹:

(1) להציר מהעלוי המיוחד דיי"ט כסלו בשנה זו — נאה ותשעים שנה ("ק"ץ") לגאולה דיי"ט כסלו בפעם הראשונה (תקנ"ס — תשנ"ט), עשרי פעמים ר"ט...

(2) חספר השלם.

(3) בנתיב השייכות דיי"ט לגאולה — ראה לקוטי לוריץ אנכי עו רבנד.

(4) להציר, שני ימים נחשבים ונכמה ענינים) כמצאנו אחת ונדונתא — כדן לבית — יום השי"ק, יום ראשון היום שבו חל (ג. כ. ג.) י"ט כסלו, וגם יום השלישי, כדן כסלו, שי"ך לשבח (דבר שמתא) — לנגון הבלילה ופסחים קו, מע"א. המב"ם ה"ו שכתב פ"ה ד"ה (ג. כ. ג.) שני"ע ארבי"ז אר"ח פרי"ט ס"ח.

(5) (ג. כ. ג.)

השייכות דשבת פ' וישלח לחג הגאולה י"ט כסלו

בקשר עם חג הגאולה י"ט כסלו שחל במוצש"ק זו, מובא בזה צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על תחילת התוועדות ש"פ וישלח ה'תשמ"ט (השיחה נדפסה בסה"ש תשמ"ט ח"א ע' 106)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

א. שבת פ' וישלח היא לעולם בסמיכות לי"ט כסלו, ובקביעות שנה זו - לא רק בימי השבוע שמתברכים משבת זו, אלא בתוך ג' ימים ד"ב בתר שבתא².
וע"פ הידוע ש"המועדים של כל השנה . יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן", מובן, שהמועד די"ט כסלו, "חג החגים", יש לו שייכות לפ' וישלח.
וא' הרמזים בזה - באגה"ק הידועה שכתב רבינו הזקן "אחר ביאתו מפ"ב", שהתחלתה "קטנתי מכל החסדים ומכל כו", פסוק בתחלת פרשת וישלח.
ב. [. . .] וכמודגש גם בתוכן הכתובים - שאע"פ שאמר יעקב "קטנתי מכל החסדים וגו'", ביטול, ועד כדי כך, שהי' אצלו מקום לחשש "שמא משהבטחתי נתלכתי בחטא ויגרם לי להמסר ביד עשו", ולכן התפלל "הצילני נא גו' כי ירא אנכי אותו פן יבוא והכני אם על בנים" - הרי, ביחד עם זה, בהמשך אחד ישנה גם הדגשת תוקף המציאות דיעקב:

(2) להעיר, שג' ימים נחשבים (בכמה ענינים) כמציאות אחת (ולדוגמא - בדין לבוד) - יום הש"ק, יום ראשון ויום שני, שבו חל (בש. ז.) י"ט כסלו, וגם יום השלישי, כ"ף כסלו, שייך לשבת ("בתר שבתא") - לענין הבדלה (פסחים קו, סע"א. רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ד. שו"ע אדה"ז אר"ח סרצ"ט ס"ח).

המודר מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר משה ישועה פתי"ה ע"ה - נפטר ביום ז'ך מנחם-אב ה'תש"ב וליזכות בני משפחתו שיחיו: ר' יהודה בן חנינה זוג' סיגל בת רבקה, וילדיהם:
נדב נתן גבריאל, אלישע מישאל יצחק, יותם מנחם מענדל ויעקב ישראל זושא שיחיו

עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה והכל מוכן לביאת המשיח ● מזה מובן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים), אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם ● בימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש - היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ב"שולחן ערוך" לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר ● קטעים משיחת ש"פ וישלח, ט"ז כסלו* ה'תשנ"ב - מוגה

א. [. . .] אף שמצד יעקב נגמרו ונשלמו כל עניני הבירורים וכבר אז (כשוישלח יעקב) היתה יכולה וצריכה להיות הגאולה [שלכן שלח מלאכים לעשו להודיע שהגיע הזמן ד"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו", ו"ביקש לישב בשלוח" (כנ"ל**)]. מ"מ, לא בא ענין זה בפועל מצד (וב)העולם.
אבל, לאחרי "מעשינו ועבודתינו" דכל בני" במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחרי גילוי תורת החסידות בי"ט כסלו, שאז התחיל עיקר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה", ומוסיף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו

(1) ראה ספר השיחות תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

(* כקביעות שנה זו - המו"ז).

(**) ס"י בהשיחה - סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 161 ואיך.

הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל - כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב)העולם, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים", והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מובן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים)², אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם.

(2) במכ"ש וק"ו מאופן עבודתו של יעקב לאחרי שחשב שעשו נתברר כבר, גם לאחרי ששבו המלאכים ואמרו שלא נתברר עדיין כלל - שלא עסק ב"עבודת הבירורים" (לברר את עשו), אלא עסק ב"העלאת מ"נ להמשך מ"ד דמקיף דתהו" ע"י המנחה (תו"א פרשתנו כד, רע"ד).

גם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה"

ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שנמצאים אנו בימי הגלות האחרונים, והנה, מאחר שרוצים שהגאולה תהי' באופן ד"אחישנה", "מיד הן נגאלין", "משיח נאו" – מובן, שגם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה", שזהו אופן העבודה ד"בכל מאודך", למעלה ממדידה והגבלה.

(משיחת ש"פ וישלח היתשמ"ב - בלתי מוגה)

אכן נדפס כבר בעיתונים ש"אָט אָט קומט משיח!"

. . ידוע פתגם בעל הגאולה שכאשר יבוא משיח צדקנו יודפס הדבר בעיתונים!... ולהעיר – שאכן נדפס כבר בעיתונים ש"אָט אָט קומט משיח!" – בודאי ילמדו בזה פירושים, אבל אעפ"כ כו'.
. . ואף שלכאורה אינו מובן מהו העילוי שיודפס בעיתונים אודות ביאת משיח צדקנו – מהו הערך של "עיתונים" כאשר מדובר אודות ביאת משיח צדקנו, ובפרט שהבשורה על ביאת משיח צדקנו תהי' ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה! – אבל אעפ"כ כך אמר אדמו"ר הזקן!
אבל לאידך – מובן ופשוט שהעיקר הוא עצם הענין דביאת משיח, ולא מ"ש בעיתונים אודות ענין זה.
(משיחת ש"פ וישב, כ"ף כסלו ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

הקושיא הכי גדולה והתירוץ על-זה

מובא בספרים ש"תיקו" זה ראשי-תיבות – "תשבי יתרו קושיות ואיבעיות", והקושיא הכי גדולה והאיבעיא הכי גדולה שהוא צריך לתרוץ היא, "וויפל איז א שיעור צו מאטערן אידן אין גלות!?"
והתירוץ ע"ז הוא, שהקב"ה מוציא את היהודים מהגלות!
והוא מביא אותם בשמחה וטוב לבב, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.
(תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

פרטים.

ולהעיר, שהבירור ד"צרפת" שמספרו "770" נעשה ע"י (ה"להבה" שמאירה מ)-"בית יוסף", ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו ובו חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם הולכת ונמשכת ("מוסיף והולך") העבודה ד"בית יוסף" – שמספרו (מספר הבית כפשוטו) "770".

ובעומק יותר – "צרפת" אותיות "פרצת", שבה מרומז שגילוי והפצת המעיינות הוא בצרפת – פריצת כל הגדרים, ולא רק באופן שמצד פריצת כל הגדרים דהמעיינות באים הם גם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו, אלא יתירה מזה, שענין זה הוא גם מצד התחתון, כמודגש בכך ש"צרפת" אותיות "פרצת", ועי"ז נעשה "פרצת" עליון פרוץ¹⁰, "זה משיח, שנאמר¹¹ עלה הפרוץ לפניו¹²".

ג. ובדורנו זה גופא ניתוסף עוד יותר בכהנ"ל כש"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו בשנה זו:

ידוע ומפורסם הר"ת דשנה זו – "הי' תהא שנת נפלאות בה", "בכל (מכל כל)¹³", היינו, שהשנה עצמה וכל הענינים שבה הם באופן

(7) ראה לקמן ח"ב ע' 472 ואילך.

(8) ובסגנון דלעיל – שהמקבל מתאחד עם המשפיע להיות כמותו, ע"ד "והי' אור הלבנה כאור החמה" (וראה לקמן הערה 10).

(9) וישב לח, כט.

(10) "פרץ על שם הלבנה בנפרצת לעתים ונבנית לעתים" (כנ"ל*) – וי"ל ש"נפרצת" (פירצה, מיעוט הלבנה) הוא גם מלשון פריצה, שבה מרומז שבמיעוט הלבנה (בחציו השני של החודש) נכלל גם פריצת גדר הלבנה שמקבלת מן החמה להיות כמו החמה.

(11) מיכה ב, יג.

(12) אגדת בראשית ספס"ג. וראה ב"ר ספפ"ה ובפרש"י.

(13) נוסח ברכת המזון, וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

(* בהערה 87 בסה"ש שם ע' 163.

ב. ויש לומר, שהמעלה המיוחדת בדורנו זה מרומזת בהפטר דפרשת וישלח – "והי' בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש גו' וירשו הנגב את הר עשו כו' וגלות גו' עד צרפת גו' ירשו את ערי הנגב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו":

מהחידושים של (יוסף וההמשך ד)-"בית יוסף" שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ששמו הראשון יוסף), לגבי הדורות שלפנ"ז עד לדורו של רבינו הזקן ("בית יעקב"ז) – שעל ידו נעשה הפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, כמדינת צרפת, אשר, בזמנו של רבינו הזקן (וכן בזמנם של רבותינו נשיאינו שלאח"ז) לא הי' גילוי בקביעות כ"כ הפצת תורת החסידות במדינת צרפת, להיותה תחתון למטה (ועד כדי כך שרבינו הזקן חשש לנצחונה של צרפת כו⁵), ודוקא בדורנו זה, ע"י "בית יוסף", נעשה גילוי והפצת המעיינות גם במדינת צרפת⁶, ביסוד שם ישיבת "תומכי תמימים" ע"ד כבליובאוויטש, ולכן, הגיע בפועל הזמן ש"ירשו את ערי הנגב", "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

ויש להוסיף ולהעיר ע"ד הרמז:

"צרפת" בגימטריא שבע מאות ושבעים (770), השלימות דמספר שבע, כפי שכל א' כולל מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כולל ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים), וי"ל שבה מרומז שבהבירור דמדינת צרפת, נגמר ונשלם בירור העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי

(3) עובדי א, יח ואילך.

(4) להעיר מהשייכות המיוחדת דרבינו הזקן ליעקב (ראה בארוכה מעייני הישועה (קה"ת תשמ"ח) ע' 101 ואילך).

(5) ראה ספר התולדות אדה"ז (קה"ת תשל"ז) ע' רנט (בהוצאת תשמ"ו – ח"ד ע' 1025) ואילך. וש"נ.

(6) ראה גם ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 570 ואילך.

[ע"ד* תורת הבעש"ט הידועה⁵ בנוגע לתכלית שליחות וירידת הנשמה בגוף, שיכול להיות שנשמה תרד למטה וחיה שבעים-שמונים שנה כדי לעשות ליהודי טובה פעם אחת. זאת-אומרת, שהגם שהיהודי למד תורה וקיים כל המצוות, קלות וחמורות – יכול להיות שעיקר שליחות הנשמה שלו בגוף היא בכדי לעשות טובה ליהודי!]

וידעיה זו גופא מוסיפה יותר מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל:

לחזק כל פעולותיו במילוי שליחותו של הקב"ה בעולם לעשות "דירה בתחתונים", ע"י קיום התורה ומצוות, והפצת היהדות והפצת המעינות חוצה גם ליהודים אחרים, עד גם בנוגע להפצת שבע מצוות בני נח אצל אינם-יהודים⁶.

ולא רק באופן ד"ויצא" – לצאת בעצמו לעשות השליחות, אלא "וישלח" – לעשות (או לחזק) שגם אחרים יהיו (יותר חזק ויותר בגלוי) "שלוחים" של הקב"ה, ועד עם כחות ד"מלאכים ממש", כנ"ל**.

(משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו התשמ"ח - מוגה, תרגום מאידית***)

(5) "היום יום" ה אייר. אגרות-קודש אדמו"ר (6) ראה רמב"ם הל' מלכים ספ"ח. מהור"צ ח"ג ע' קעד. ע' רצה. ח"ד ע' תקא. ועוד.

(* קטע זה המובא באריחים – נשמט מהשיחה שנדפסה (בתרגום) בהתוועדות תשמ"ח ח"א ע' 595. (** סעיף יי בהשיחה והע' 52 (סה"ש שם ע' 144). (***) התרגום דשיחה זו הוגה ותוקן מחדש על-ידינו.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקויים העוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחטיא - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

המדור הבא מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים העוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

של "נפלאות", "פלא" שלמעלה מנס¹⁴, ו"נפלאות" לשון רבים, ועד ל"נפלאות", נו"ן פלאות¹⁵, ולכל לראש והוא העיקר – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות¹⁶" ("נפלאות" גם לגבי יצי"מ¹⁷).

ובשנה זו עצמה כבר "קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי (שלימות של ג' חדשים, "בתלת זמני הוי חזקה"¹⁸), ועומדים בסמיכות ליום השלישי בחודש השלישי, מתן תורה דתורת החסידות¹⁹, התחלת הגילוי דתורתו של משיח, שאז יהיו הנישואין דהקב"ה וכנס"י באופן ש"הי' אור הלבנה כאור החמה".

[ולהעיר, שענין זה מודגש גם בכך ששנה זו היא שנה שלימה, שחשון וכסלו שניהם שלמים (גם חדשים שלמים בהמשך אחד), ושנה תמימה (תמימות יתירה²⁰), שניתוסף

- 14) ראה לקו"ש חט"ו ע' 368 הערה 16. וש"נ.
- 15) זח"א רסא, ב.
- 16) מיכה ז, טו.
- 17) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.
- 18) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ.

19) ובשנה זו מלאו תשעים שנה להכרזה שי"ט כסלו הוא ראש השנה לתורת החסידות (ט"ז כסלו תרס"ב – תשנ"ב), שאז ניתוסף "שטורעם" מיוחד בהפצת המעינות חוצה ע"י "חיילי בית דוד" שלוחמים "מלחמת בית דוד" ומנצחים את אלה "אשר חרפו עקבות משיחך" (כדברי כ"ק אדנ"ע בהשיחה הידועה) – כפי שכבר נעשה בשלימות בסיומה של שנת הפ"ט שמסיימים מזמור פ"ט (בגימט' פדה) בתהילים באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", ועתה נמצאים בשנת הצדי"ק, הקשורה עם ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי, כסיום וחותם מזמור צדי"ק בפסוק "ויהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננהו", שקאי על השראת השכינה בביהמ"ק השלישי (מדרש תהילים עה"פ), שזהו"ע הנישואין דהקב"ה וכנס"י, כדאיתא במדרש (שמור"ר פל"ג, ז) בנוגע להמשכן, ושלימותו בביהמ"ק השלישי (וראה לקמן בשה"ג להערה 23).

20) כולל גם השלימות ד"שבע שבתות תמימות תהייתה" כשהתחלת הספירה במוצאי שבת, תמימות כימי בראשית – שלימות משולשת (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 ואילך. וש"נ).

בה חודש העיבור²¹ – דיש לומר, שבשנה שלימה (שלימות החדשים חשון וכסלו) מודגשת שלימות (חדשי) הלבנה (כפי שמקבלת מהחמה), ובשנה תמימה (הוספת חודש העיבור²²) מודגשת שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה, כיון שע"י חודש העיבור משתווית שנת הלבנה לשנת החמה, מעין ודוגמת "והי' אור הלבנה כאור החמה".

ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו²³ (שנדפסו מחדש ובתוספת ביאור כו'²⁴) – דרושים בתורת החסידות השייכים לחתונה – שבזה מודגשת ביותר השייכות לחתונה דכנס"י עם הקב"ה לימות המשיח, שאז יהי' עיקר ושלימות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש²⁵ – היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן ערוך"²⁶ לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן

(21) ערכין לא, א – במשנה.

(22) ובהדגשה יתירה בשייכות ל"יט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות – שבו מתחילים ללמוד שיעורי התניא (כפי שנחלק לימי השנה) לפי החלוקה דשנה מעוברת.

(23) בהחתונה ד"בית יוסף" בשנת תרפ"ט*.

(24) ביום א' פ' וישב, טו"ב כסלו – נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואחת שיחיו "קונטרס דרושי חתונה", בצירוף שתי שטרות של דולר לצדקה (תמו"ל).

(25) כלומר לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים לפעול הגילוי בעולם (כנ"ל ס"א), אלא יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את העיניים, כי מכבר "נתן לכם" עיניים לראות.

(26) ובפרט לאחר שלימות העבודה בכל הדורות בקיום ה"שולחן-ערוך" (דה"בית יוסף") עם ה"מפה" שעל ה"שולחן-ערוך" (הגהות הרמ"א על השו"ע דהב"י) – כידוע הרמז במ"ש "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", שרומז על הרמ"א, שלאורו הולכים כל בני"י עד

(* להעיר מהשייכות דשנת תרפ"ט ל"פרצת" – שהשלימות דחט"י - (שכל א' מהתשעה כולו מעשר) היא צ', ד"ל שבזה מרומז שבשנת הצדי"ק נעשית שלימות הנישואין, שהו"ע ענין הנישואין דכנס"י עם הקב"ה.

ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה "אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, ואמר להן, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר²⁷ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא"²⁸.

ד. והמעשה הוא העיקר²⁹:

בבואנו מערב שבת שבו קיימא סיהרא דחודש כסלו באשלמותא, והמשכו ביום הש"ק ומוצאי ש"ק (יום ראשון (שנקרא יום אחד, ש"הי' הקב"ה יחיד בעולמו³⁰), טו"ב כסלו), ג' ימים רצופים שיש בהם מעלה (קדושה) מיוחדת, והמשכך בח"י, ערב י"ט כסלו, ועאכו"כ בימי הגאולה י"ט וכ"ף כסלו, והמשכך בימים שלאח"ז עד לימי חנוכה – יש לערוך התוועדות חסידותיות³¹ ("חסידישע פארבריינגענישן") בכל מקום ומקום, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התוועדות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תהי' ההתוועדות באופן של "עיקר" (ולא באופן שמקום פלוני הוא "עיקר", משפיע, ומקום פלוני הוא "טפל", מקבל), ולא זו בלבד שאין זה גורע

סוף כל הדורות, ועי"ז יוצאים מהגלות אל הגאולה.

(27) תהלים קטז, יג.

(28) פסחים קיט, ב.

(29) אבות פ"א מ"ז.

(30) בר"פ פ"ג, ת. פרש"י בראשית א, ה.

(31) להעיר מפתגם בעל הגאולה ע"ד גודל הפעולה התוועדות חסידית יותר מפעולות של מלאך מיכאל (אג"ק שלו ח"ג ע' תיג. ושי"ג).

(* כולל גם אחינו בני' הספרדים - כפי שחזינו בנר חנוכה שגם הספרדים (שבדרך כלל נוהגים כהב"י) נוהגים כהרמ"א, וכן לאי"ך, שהאשכנזים נוהגים כהספרדים, כמודגש בפסק הרמ"א כדעת הרמב"ם ולא כדעת התוספות (ראה ט"ז או"ח ר"ט תרעא). - ולהעיר גם מהפסרת פרשת וישלח: "גלות גו' צרפת (אשכנז) וגלות ירושלים אשר בספרד ירשו את ערי הנגב", החיבור והאיחוד דאשכנזים וספרדים בבירור וירושת אדום, ששי"ד לתוכן הענין דהזלזלת נרות חנוכה "על פתח ביתו מבחזיך", כדי להאיר את החושך ("משתשקע החומה"), "עד לכ"א רגלא דתרמודאי".

מדוע מדברים בכל שבת ושבת על ביאת משיח?

. . כשם שבמלאכת הבריאה, הרי ע"י פעולה "קטנה" (הורדת הקורנס) נשלמה כל מלאכת הבריאה ("ויכל גו' מלאכתו"), ומזה נכנסו מיד ל"וישבות ביום השביעי"¹,

עד"ז הוא גם אצל בני", שכל יהודי הוא שלוחו של הקב"ה וכמותו דהמשלח (כנ"ל בארוכה²), דגם כשמדובר אודות פעולה טובה אחת ויחידה, ואפילו כשהמדובר הוא בפעולה הכי קטנה שהיא לא יותר מ"כחוט השערה" – צריך הוא לדעת, שיכול להיות, שפעולה זו היא ה"מכה בפטיש", או יותר "קרוב" – "הורדת הפטיש", שעל ידה נשלמת כל העבודה דזמן הגלות, ומיד (אחרי הפעולה) נכנסים ל"יום שכולו שבת ומנוחה"². וכהפס"ד ברמב"ם³: "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

עפ"ז יש לנו גם הסברה על כך שמרעישים ללא הרף ("מ'האלט אין איין שטורעמען") שיהודי צריך "לרדוף" ("דארף זיך יאגן") להוסיף עוד פעולה ועוד פעולה בתומ"צ, הפצת היהדות והמעיינות חוצה, ובפרט בשנה זו – בעניני "הקהל" ו"תשמה" (שמחה), כי עי"ז אפשר להביא את משיח צדקנו ברגע א' קודם⁴.

דלכאורה: בני"ה הרי מחכים למשיח כבר אלפי שנים⁴, וכבר עשו ריבוי תורה ומצוות במשך כל הדורות!?

וע"פ הנ"ל הרי זה מובן: מכיון שמדובר אודות מילוי והשלמת שליחותו של הקב"ה לעשות לו ית' דירה בתחתונים – הרי הקב"ה אינו מוגבל האם זה יהי' ע"י פעולה קטנה או גדולה, ע"י גדול שבגדולים או קטן שבקטנים – הרי יתכן, שפעולה קטנה זו ע"י ילד קטן תהי' ה"מכה בפטיש" שתביא את הגאולה!

(3) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(4) כמבואר בפרשתנו בנוגע ליעקב ובפשוטו של מקרא – פרש"י (לג, יד בסופו).

צריכים לצעוק... אלא יכולים לדבר בנחת ובמתינות, להפסיד בניגון חרישי, ולכלל היותר למחוא כפים. ואם הוא מחמיר ומהדר כו' – ימחה כפיו באופן דאחורים כנגד אחורים – אבוי ל"מחיאית כפים" שכזו, אבוי ל"מכה בפטיש" שכזו, ואבוי ל"חיומר" ו"הידור" (ויידיעת ההלכה"י) כאלו...

והמענה לה – שהיא הנותנת: מכיון שלאחרי ריבוי הדיבורים והפעולות כו' עדיין לא בא משיח צדקנו, הרי אין ברירה אחרת אלא להתנהג באופן של "ויילדקייטי", עי"פ שוי"ע, כמובן, אבל, באופן שלמעלה מסדר מסודר כו'.

(1) בראשית ב, ב.

(2) סוף מס' תמיד.

(* סעי' ג-ה בשיחה (סה"ש תשמ"ח ח"א ע"י 139 ואילך). (** בהנחה בלתי מוגה נכתב כאן: ועדי"ז בנוגע לדיבור אודות ביאת המשיח – דלכאורה, הדיבור בכל החיות והלהט כו' שמיח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, הוי"ע של "ויילדקייטי" [= פראות], שהרי, כבר נאמרו דברים אלו **ריבוי פעמים**, ואעפ"כ לא זו מאומה (לכאורה), ומה מקום להמשיך ולדבר בזה בכל החיות והלהט כו', שבת לאחרי שבת!?

אם רוצים בכל זאת לדבר על משיח צדקנו – לא

(* הנורה 65 בסה"ש שם ע' 161.

– כך גם בדור דעקבתא דמשיחא ביחוד⁵, כמובא גם בכתבי האריז"ל⁶ שבדור דעקבתא דמשיחא יהיו "נשותיהם מושלות עליהם", היינו שיצייתו לנשותיהן, רק צריכים לפעול אצל הנשים שלא יבקשו דברים של מה בכך, ענינים טפלים ומותרות – אלא יבקשו את הדברים שצריכים לבקש.

וכפי שהי' במתן תורה, שהנשים הכריחו (את האנשים) לקבל את התורה (עי"ז שלא השתתפו בחטא העגל⁷ שהוא ההיפך דמ"ת⁸), וקדמו להשתתף בנדבת המשכן⁹, ועוד ועיקר – שייכותן המיוחדת להליכה אח"כ לארץ ישראל בגאולה¹⁰ ע"י משה רבינו – גואל ראשון¹¹, וכמובא בגמ' ובמדרש¹² שדוקא הנשים חיבבו את הארץ כהסיפור דבנות צלפחד¹³, שזהו ההיפך מעצת המרגלים,

יה"ר שכן יהי' גם עם הנשים שבדור זה, שישכחו מכל עניני המותרות ויתבעו מבעליהן¹⁴: ראשית – ללכת ולקבל את התורה על-מנת ללמוד וללמד לשמור ולעשות, ושנית – אפ' כאשר נמצאים עדיין במדבר, בחוץ לארץ, להעמיד שם בגלות את המשכן לו ית', ושימסרו לצורך כך את הזהב, כסף ונחושת עם כל שלש עשרה או חמש עשרה הדברים¹⁵ שמונה שם בפרשה¹⁶,

ועי"ז גופא הן יפעלו אח"כ בגלוי שיוכלו לילך בקרוב קוממיות לארצנו, בביאת משיח צדקנו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן אני מאמין.

(תרגום חפשי ומעובד משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ב – בלתי מוגה)

(5) שהוא גלגל של הדור שיצא ממצרים (כתבי האריז"ל שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד). (6) ספר הליקוטים שמות ג, ד. (7) שהנשים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל (פרדר"א פמ"ה. ועוד). וראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 299 הע' 11. (8) "מיחו בבעליהם" (במדב"ר פכ"א, י). (9) ויקהל לה, כו. וראה סה"ש שם הע' 13. (10) שאמרו חז"ל (סוטה יא, ריש ע"ב) "בשכר נשים	צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים". (11) שהוא גואל אחרון (ראה שמור"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ). (12) ספרי פנחס כז, א. וראה גם במדבר שם. ועוד. (13) פינחס כז, א-ד. וראה פרש"י שם כו, סד: "על הנשים לא נגזרה גזירת המרגלים לפי שהן היו מחבבות את הארץ". (14) ראה גם לקו"ש שבהערה 18. (15) ראה לקו"ש שם ע' 902 ובהנסמך שם. (16) ר"פ תרומה.

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש (בהמשכה של התוועדות זו, עוד לפני תפלת המנחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשליחות כביכול דכאו"א מישראל) "לישב בשלוה" (שקורין במנחה) **בפועל ובגלוי** (כיון שכבר לפני"ז נתקיים היעוד "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), ונתקיים "אך צדיקים גו' ישבו ישרים את

פניך"³⁹, בביהמ"ק השלישי, ושם תערך ההתוועדות הגדולה דחנוכת ביהמ"ק השלישי במעמד כל בניי ("כל יושבי' עלי"⁴⁰), עוד לפני ימי חנוכה, ובימי חנוכה יתוסף עוד יותר ("מוסיף והולך") בשלימות הגאולה באופן ד"לכנו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון"⁴¹.

(39) תהלים קמ, יד.

(40) ערכין לב, סע"ב.

(41) תהלים פד, ח.

המדור "דבר מלכות" מוקדש

לע"נ **אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה** יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די:

אורי אהרן יואל בן מינדל זוג' בת"יה רות בת שרה – לזרעא חי' וקיימא
רחל יפה בת מינדל ושושנה חסיה בת מינדל – לזיווג הגון
דוד יעקב בן מינדל – לרפואה שלימה בגשמיות וברוחניות ולזיווג הגון

המדור הבא "זמן הגאולה" מוקדש

לעילוי נשמת ר' **מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת חי' **רחל בת שפרניצא שנאל**

ולזכות **יוסף יצחק בן רייזל פרוימה שי'** – לשנת הצלחה בלימוד ודרכי החסידות מתוך בריאות נכונה ולזכות **צבי בן חי' רחל** – לרפואה שלימה וקרובה ולזכות כל בני משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

בישעת חרום" אין מקום לעשיית חשבונות

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

"ויקח מן הבא בידו" (פרשתנו לב, יד)

כאשר - רחמנא ליצלן - בווערת שריפה, רואים בטבע האדם שהוא אינו נעמד להציל את חפציו באופן מסודר - אשר בתחילה מחפש במגירה שבה מונח דבר יקר ולאחמ"כ הולך למגירה שני' שבה נמצא דבר שאינו יקר כ"כ (כמו הקודם) אך גם הוא חשוב - אלא הקב"ה הטביע בטבע בני אדם שכאשר בווערת שריפה אזי מיד "ויקח מן הבא בידו" ו"מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה".¹

[והנמשל:] גם כאשר אפשר לערוך חשבונות - חשבונות שאינם אמיתיים או אפילו חשבון צדק אמיתי - שבשנים כתיקונם הי' צריך להיות סדר שונה, הרי זה לא נוגע ל"שעת חרום", שעה בה הקב"ה שורף את שיירי הגלות האחרונים, ורוצה שיהיו ראויים ל"ואתם תלוקטו לאחד אחד בית ישראל"² וכפירוש רש"י³ שהקב"ה אוחז ביד כ"א ומוציאו מהגלות.

אמנם, גם מצד היהודי צריכה להיות איזו הכנה, "ויקח מן הבא בידו", ועל כך אומרים שהגיע כבר הזמן לקדש את שמו של הקב"ה באופן שגם אינם-יהודים יראו זאת, על-ידי שהיהודי יהי' יהודי באהליך ויהודי בצאתך, עם "גאון יעקב" ועם כל התוקף בנוגע לשמו, לבושו ולשונו, וכל העניינים שבזכותם יצאו בני ישראל מגלות מצרים⁴, "כימי צאתך מארץ מצרים"⁵,

ובודאי שניתן הכח לבצע זאת בשלימות, וכאמור לעיל - בשמחה ובטוב לבב,

וזה גם יזרז, יקדים וימהר את קיום העיוד ד"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". (תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) ראה מכילתא (ורש"י) בא יב, יז. וראה אנציק' (4) ראה פס"ז (לקח טוב וראו ו, ו. וראה בהנסמן תלמודית ע' אין מעבירין על המצות. וש"נ. בלקו"ש חל"א ע' 230).

(2) ישע"י כז, יב. (5) מיכה ז, טו.

(3) נצבים ל, ג.

טוענים ועושים "געוואלד" היתכן שמישיח לא בא?!

כללות העבודה דזמן הגלות היא - עבודת התשובה:

סיבת הגלות היא - "מפני חטאינו גלינו מארצנו", כפי שאומר כאו"א מישראל בעמדו בתפלה לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה!

[.] ומכיון שזהו מצב שישנה שייכות לענין ד"חטאינו", הרי מובן, שהעבודה במצב כזה היא - עבודת התשובה.

והנה, אצל בעלי-תשובה הסדר הוא - "צועק ונענה מיד"¹, ויתירה מזה: "טרם יקראו ואני אענה"².

ועפ"ז: מכיון שכל יהודי אומר בתפלתו "כי לישועתך קוינו כל היום", "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ובלשון הידוע: "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח . . אחכה לו בכל יום שיבוא".

- ובפרט ע"פ המבואר במדרש תהלים³ הידוע (והובא גם בפירוש הרד"ק⁴) אודות ההכרח והנחיצות שבנ"י יבקשו על הגאולה ובנין ביהמ"ק (כפי שכבר נדפסו ונתפרסמו הדברים)⁵, והרי דבר ברור הוא שכל יהודי רוצה לקיים את ציווי חז"ל, ובפרט "א געשמאקער ציווי" [= ציווי נעים] אודות הגאולה ובנין ביהמ"ק -

טוענים יהודים ועושים "געוואלד": היתכן שמישיח צדקנו עדיין לא בא?! "עבר⁶ קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו"...

ופשוט, שאין הכוונה לבוא ב"טענות" למישהו, עאכו"כ להקב"ה!

הכוונה היא, איפוא, "טאפאָרו-דא-פלאַחו"⁷ (הגרזן על העץ, מעשה בפועל), "מ'מאנט תכלית" ... [= תובעים "תכלית" וה"תכלית" היא - שמישיח צדקנו יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, בעגלא דידן ממש, בשעתא חדא וברגעא חדא, "ארו עם ענני שמיא"⁸, "אחישנה"⁹ ב"אחישנה".

(משיחת י"ט כסלו ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז. (6) ירמ"י ח, כ. (2) ישע"י סה, כד. (7) סה"ש ה'ש"ת ע' 105. תש"ב ע' 87. תש"ד ע' 104. (3) מזמור יז (בהוצאת באבער - ע' סד). (4) סוף שמואל ב'. (5) ראה שיחת ליל ז' מרחשון סל"א - נדפסה ב"יחי המלך" גליון תקמא ע' 3 ואילך. (8) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א. (9) ישע"י ס, כב. וראה סנהדרין שם.

כפי שהי' בדור המדבר כן יהי' עם הנשים בדורנו

רואים בפועל, שכשם שבדור דמתן-תורה בזמן ש"ה' עוז לעמו יתן"¹, הרי היתה ההתחלה "כה תאמר לבית יעקב"² "אלו הנשים"³, וכמבואר במדרש שכל קיום התורה הי' תלוי בזה⁴

(1) תהלים כט, יא. ובפרש"י: ורבתינו דרשוהו (3) מכילתא (ופרש"י) שם.

(4) שמו"ד פכ"ח, ב. וראה גם לקו"ש ח"ב ע' 528 (2) יתרו יט, ג.

ואיך. ועוד.